

leege en stille dagen, bij telkens terugkomend scherp gemis, ook een gevoel van bevrijding, van ruimte en lichtheid in zich op. Dat was voorbij gelukkig en kon hem niet nóg eens overkomen.

Onmiddellijk en aandachtig tot zijn litteraire werk teruggekeerd — met vluggen, sterk gespannen geest moest thans in korten tijd veel ingehaald worden — leefde hij eenige dagen als iemand, die, na een vermoeiende en onbevredigende reis, in zijn rustige werkplaats zich laaft aan de stilte, het alléén zijn, den gestadig vorderenden arbeid. Er was toch ook eigenlijk geen verschil met vroeger soms, als Liesje, voor eenige dagen uit logeeren, hem alleen gelaten had. Hun oude dagmeisje — een plompe, koe-goedige, gelukkig zwijgzame vrouw van veertig — bleef geregeld komen, voor zijn maaltijden zorgen en voor al het overige. 's Avonds daagden wel kennissen op, zich herinnerend zijn alleen-zijn. Ook werd hij hier en daar genoodigd.

Intusschen was het April geworden, de dagen lengden snel, voorjaarsgeluiden waarden door de lucht, en tevens, al vaker en dringender, dat onuitzegbare van naderende lenteweelde, dat tegelijk zoo verrukkelijk en bijna-niet-om-te-dragen zijn kan, blijdschap en eindlooze weemoed in éénzelfde gewaarwording. Huib begreep soms zelf niet, dat hij er nog altijd zoo vatbaar voor was. Nog altijd riep het vage verwachtingen bij hem op, en maakte hem moe, week, neerslachtig....

En het was aan den avond van zulk een dag — hij had, al van den vroegen ochtend af, ingespannen zitten werken — dat Huib, die zijn telkens weer opkomend verlangen naar Pauline tot nog toe met norschen ernst opzij gedrongen had, plotseling gevoelde, nu dan toch wel — zonder opdringerig of al te.... voortvarend te schijnen — weer eens bij het in zijn buurt wonende meisje te kunnen aanloopen.... Zij had er hem toch om verzocht.

Hij trof het slecht. Een kamer vol studenten — in de gang al had hij het stemmengegons en het klaterend lachen gehoord — drie meisjes en vier jonge mannen; een plotseling en allerzijdsch verlegen zwijgen, nadat hij binnengekomen, zijn naam uitgesproken was. Ook Pauline scheen eenigszins van haar stuk gebracht, haar blik vaag dwalend en dof, de stem waarmee zij hem verwelkomde en tot zitten noodde klonk eer teleurgesteld dan blij, hoog en zenuwachtig; zij streek zich haartjes van 't warme voorhoofd, kuchte, blies en wuifde met de hand: „Jongens toch, wat hebben jullie nou weer een rook gemaakt!”

Ook twee van de meisjes hielden sigaretten tusschen de vingers. Huib, om hen allen op hun gemak te stellen, vroeg: „Mag ik maar dadelijk meedoen misschien?” en hij graaide, kwasi begeerig, naar een blikje Kyriazi's daar op de tafel. Onmiddellijk, van twee kanten tegelijk, kraakten lucifers in vuur, kwetterden ook de stemmen weer op der jonge mannen — die zich immers niet intimideeren lieten, voor niemand bang waren! Druk en schetterlachend, schijnbaar weer volkomen natuurlijk, zetten zij hun